Ur ”10 år såsom en Guds församling”, Smyrnaförsamlingen 10 år i Nov 1932.
Elna Halldorf är fortfarande kvar i Kina när hon skriver detta. W. E. Simpson mördas 20 jun 1932.

Tibet

I början av mars 1924 hade församlingen glädjen att sända ut broder Torsten Halldorf som sin missionär till Tibet, dit han anlände strax efter midsommar samma år. Något år efter ingick broder Halldor äktenskap med missionär Elna Irving, som då redan vistats i Tibet i flera år, och dessa våra kära syskon fingo sedan tillsammans kämpa för tibetanernas frälsning ända till den 17 aug. 1930, då broder Halldorf på gränsen till Tibet fick nedlägga vandringsstaven och gå att skåda Konungen i all Hans härlighet.

Om missionen på nämnda fält skriver syster Halldorf utförligt som följer:

Elna och Torsten Halldorf.

”Och när han såg folkskarorna varkunnade han sig över dem, emedan de voro misshandlade såsom får som icke hava någon herde.”
Dessa ord kunna förvisso tillämpas på det arbetsfält, som Herren givit åt Smyrna-församlingen. Tibet och med detta land angränsande områden hör
säkerligen till de mest otillgängliga och hårdarbetade missionsfälten i Asien.

Som alla känna, har Tibet till de senaste åren varit stängt för evangelium, men Herren har hört bön, och numera är även detta fält öppet för Guds skördemän. Det har mött oerhörda svårigheter att komma över gränserna. För närvarande ser det dock ut, som om gränsen mot den kinesiska provinsen Kansu vore den mest tillgängliga, men under de senaste 5 åren, då mohammedanska rövarhorder beständigt hemsökt dessa områden, har det varit riskfyllt att arbeta där. Till denna del av fältet var det, som Smyrnaförsamlingen år 1924 utsände min make. Han stannade i Rongwo, ett större affärssamhälle på gränsen, och studerade språket.

Då min man kom ut, arbetade jag i Taochow, den gamla staden, bland kineserna samtidigt som jag studerade det tibetanska språket, och efter vårt giftermål bodde vi där en tid. I Taochow fingo vi se själar bli frälsta och döpta i den Helige Ande, och den lilla församlingen var nitisk och brinnande för Gud. Då vi ännu icke hade tillräcklig klarhet rörande verksamhetsfält, beslöto vi att göra en resa längre in i Tibet för att undersöka förhållandena där och möjligheterna att anlägga en missionsstation. Vi mottogos hjärtligt av kungen i Ngawa men blevo förbjudna att komma igen.

Min man fick Repgong-distriktet lagt på sitt hjärta. Detta är mycket stort och utom kinesstaden Paoangan samt Rongwo med tibetanbefolkning fanns där en massa byar, vars innevånare till största delen voro tibetaner. ”Christian and Missionary Alliance” hade dock redan upptagit arbetet, varför vi voro ovissa om lämpligheten av att öppna en mission vid sidan av dem. Genom Herrens underbara ledning fingo vi emellertid år 1926 en erbjudan av

Smyrnaförsamlingens missionsstation i Rongwo.

nämnda mission att uppdela fältet samt att få övertaga Rongwo missionsstation. Vi hade nu ett stort arbetsfält och många själar att undervisa om vägen till sanningen och livet.

I Taochow, där Guds Ande blev mäktigt utgjuten, gav Herren tillkänna genom profetiska budskap, att stora omvälvningar skulle ske i Taochow m. fl. platser, och för ett par år sedan blev hela Taochow, gamla staden, jämnad med marken. Hemska blodbad, hungersnöd och sjukdomar ha hemsökt detta område.

I augusti 1926 flyttade vi till Rongwo, och på våren 1927 kom bud att alla utlänningar måste lämna det inre av landet och fara till kusten för att sätta sig i säkerhet. Vi sålde så gott som allt, vi ägde, och begåvo oss iväg 7 dagsresor men vände åter, på grund av att vi ej trodde det vara nödvändigt att lämna. Då vi varit i Rongwo i 14 dagar, kom åter bud, att vi måste lämna fältet. Aldrig skall jag glömma min makes tårar, då vi till slut måste resa. Han yttrade då: ”Det känns så svårt, ty jag känner, att jag ej kommer tillbaka hit mera.” Jämte ett 30-tal andra missionärer reste vi så till kusten och sedan hem till Sverige

Medan vi voro hemma, gingo profetiorna angående de stora omvälvningarna i Kansu i uppfyllelse. Vår station blev rövad och förstörd, städer och byar jämnades med marken och hela provinsen blev hemsökt av rövare, hungersnöd och pest.

Då vi återkommo från Sverige, drabbades min make av en av dessa svåra sjukdomar, och, innan vi nått Rongwo, där vi förr haft vårt hem, fick han gå in i Härligheten. Detta var ett hårt slag för mig och missionsarbetet, församlingen och alla anhöriga och vänner. De minnen, han efterlämnade, äro outplånliga. Han var en nitisk och framgångsrik själavinnare, hängiven för Gud och hans verk. Förlusten för mig och missionen är outsäglig. Han vilar nu från sitt arbete, och hans gärningar följa honom efter. Frid över hans ljusa minne!

Då förhållandena fortfarande voro svåra och mina krafter ej så stora efter den svåra prövningen, återvände jag till kusten och har sedan arbetat i Peiping. Arbetet i Rongwo har dock ej behövt ligga nere, ty vi ha haft två kinesiska arbetare där. Vad, som kunnat uträttas under sådana omständigheter på detta fält, kan endast Herren tillfullo bedöma. Men vi veta, att det utsådda ordet ej skall vara förgäves ej heller de många bönerop, som uppsänts för detta folk.

Just i dessa dagar ha vi nåtts av det sorgliga meddelandet, att en av våra kamrater däruppe, br. W. E. Simpson, blivit mördad av dessa hemska mohammedan-rövare, av vilka Kansuprovinsen varit så hemsökt sedan upproret. Bland andra minnen av br. Simpson har jag särskilt ett i livligt minne. Vi voro samlade till en bönevecka, och han sade då: ”Vi få vara såningsmän och måhända ej se så stor frukt av vårt arbete, men jag är övertygad om, att vi skola få möta många själar från detta land hemma hos Jesus.” Nu är han hemma och får blanda sin röst med alla dessa, som fått giva sina liv för Jesus. Br. Simpson var född i Kina· och hade helt naturligt stora förutsättningar att bli till nytta och välsignelse, och han hade en särskild förmåga att komma in bland de vilda stammarna.

Min ständiga bön är att församlingen snart skall få sända ut nya krafter, unga män och kvinnor att upptaga de fallna mantlarna. ”Skörden är mycken och arbetarna äro få”. Vem är villig att offra sig för Guds verk i Tibet? ”